

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/55/2024
Identifikačné číslo spisu:	7121011650
Dátum vydania rozhodnutia:	28.01.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7121011650.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci proti obvinenému Z. X. pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 28. januára 2025 v Bratislave o dovolaní obvineného Z. X. proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo 14. marca 2024, sp. zn. 7To/90/2023, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Z. X. odmieta.

Odôvodnenie

Mestský súd Košice (ďalej tiež „okresný súd“) rozsudkom z 8. augusta 2023, sp. zn. 8T/28/2021, podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku obvineného oslobodil spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Košice I zo 14. decembra 2021, sp. zn. 1 Pv/395/20/8802-12, zo skutku právne kvalifikovaného ako zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že v Košiciach na presne nezistenom mieste v presne nezistenom čase, si bez povolenia zakúpil a od tej doby na rôznych miestach v Košiciach neoprávnene prechovával, pričom v dobe najskôr od 14. februára 2018 do 10.35 hod. 28. septembra 2020 na ulici J. v X., v maringotke nachádzajúcej sa na pozemku na parcele registra „C“ č. XXXX/XX, v katastrálnom území Ľ., obec X. - Ľ., okres Košice I krátku expanznú zbraň, samonabíjaciu pištoľ tureckej výroby, zn. Ekol, model ASI, kaliber 9 mm P.A. (9 mm P.A.K.) výrobné číslo P. XXXXXXXX (záver zbrane), z ktorej bolo z tela zbrane odstránené výrobné číslo, pričom vzhľadom na túto nedovolenú úpravu sa táto zbraň v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraňach a strelive v platnom znení z technického hľadiska posudzuje ako zakázaná zbraň kategórie „A“, pretože skutok nie je trestným činom.

Zároveň okresný súd uznal obvineného vinným zo zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že v Košiciach, na presne nezistenom mieste, v presne nezistenom čase, si presne nezisteným spôsobom pre seba bez povolenia zadovážil a od tej doby na rôznych miestach v X. neoprávnene prechovával,

pričom v dobe najskôr od 14. februára 2018 do 10.35 hod. 28. septembra 2020 na ulici J. v X., v maringotke nachádzajúcej sa na pozemku na parcele registra „C“ č. XXXX/XX, v katastrálnom území Ľ., obec X. - Ľ., okres Košice I krátku opakovaciu pôvodne expanznú zbraň, revolver tureckej výroby zn. Ekol, model Viper, kaliber 9 mm R (P.A.K.), výrobné číslo P.-XXXXXXXX (rám), z ktorej boli nedovolené odstránené pôvodné prepážky hlavne a následne vložená nová hlavne bez prepážok a upravené komory valca na vystreľovanie nábojov s okrajovým zápalom, čím došlo k zmene charakteru z expanznej na strelnú palnú zbraň, na strelbu nábojov s okrajovým zápalom, kaliber 22 Flobert, i 22 Short a 22 Long Rifle, pričom vzhľadom na zmenu charakteru zbrane ako aj na to, že jej použitím možno spôsobiť ťažší následok ako pred jej úpravou, sa táto zbraň v zmysle ustanovení § 4 ods. 2 písm. c) a písm. g) zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive v platnom znení z technického hľadiska posudzuje ako zakázaná zbraň kategórie „A“.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 5, ods. 8 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 66 mesiacov nepodmienečne, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia. Súčasne mu okresný súd podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona uložil trest prepadnutia veci a to krátkej opakovacej, pôvodnej expanznej zbrane, revolver tureckej výroby zn. Ekol, model Viper, kaliber 9 mm R (P.A.K.), výrobné číslo P.-XXXXXXXX (rám), ktorej vlastníkom sa podľa § 60 ods. 5 stal štát.

Okresný prokurátor a obvinený napadli uvedený rozsudok okresného súdu odvolaniami, ktoré Krajský súd v Košiciach (ďalej tiež „krajský súd“) uznesením zo 14. marca 2024, sp. zn. 7To/90/2023, zamietol podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné.

Proti uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo obvinenému doručené 14. mája 2024 a jeho obhajcovi 18. apríla 2024, podal obvinený prostredníctvom zvoleného obhajcu 14. mája 2024 dovolanie a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku.

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku obvinený poukázal na výhrady, ktoré namietal v odvolacom konaní s tým, že v rámci vyčerpávajúceho odôvodnenia napadnutého uznesenia, sa odvolací súd venoval jeho odvolacím námietkam stručne a nedal na tieto odvolacie námietky preskúmateľnú odôvodnenú odpoveď. Odvolací súd sa v rámci odôvodnenia napadnutého uznesenia riadil subjektívnymi názormi, ktoré nekorešpondovali s vykonaným dokazovaním, pravdepodobne za účelom „zhojenia“ závažných procesných pochybení orgánov činných v trestnom konaní, v rámci prípravného konania. Obvinený si je vedomý, že dovolací súd nemôže meniť, alebo skúmať správnosť zisteného skutku, avšak odvolací súd si skutkový stav subjektívne dotvoril bez toho, aby to bolo podložené vykonaným dokazovaním pred okresným súdom.

Vo vzťahu k argumentácii krajského súdu obvinený uviedol, že odvolací súd poukazuje na to, že pri domovej prehliadke bol nájdený revolver, teda v roku 2018 bolo nevyhnutné vykonať domovú prehliadku, pričom v roku 2018 pri prehliadke toho istého objektu - obydlia - maringotky, pre odvolací súd postačuje aj prehliadka iných priestorov. Vo vzťahu k tvrdeniu, že ide o „zjavne iné revolyvery“, obvinený uviedol, že sa jedná o subjektívny názor, resp. úvaha odvolacieho súdu bez toho, aby bola podložená vykonaným dokazovaním. Rovnako v subjektívnych úvahách podľa obvineného odvolací súd pokračuje aj pri vyhodnotení argumentácie obvineného ako nekorektnej a robenej v snahe zabezpečiť si beztrestnosť, cez negatívny skutkový omyl. Namietal ďalej, že úvahy súdu o odlišných zbraniach neboli preukázané predovšetkým z dôvodu, že napriek návrhu prokurátora na predloženie stopy č. 16 a stopy č. 22, teda predmetu č. 7 a 13A a to podľa § 270 ods. 1 Trestného poriadku, uvedené vecné dôkazy stranám neboli predložené a teda sa s nimi nemohol oboznámiť a ani k nim vyjadriť. Z dôvodu, že zbraň nebola predložená na hlavnom pojednávaní, tak tento dôkaz nebol podľa obvineného vykonaný pred súdom zákonným spôsobom, čo taktiež zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Dodal, že nedošlo k vykonaniu dôkazu, tak odvolací súd na základe vlastných subjektívnych úvah dospel k nepreskúmateľnému záveru, že sa jedná o odlišnú zbraň, čím mohlo dôjsť k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a to k porušeniu práva na

obhajobu, keďže sa nemohol vyjadriť k dôkazom na ktorých je založené odôvodnenie odsudzujúceho rozhodnutia. V súvislosti s argumentáciou krajského súdu ohľadom tlakových skúšok, obvinený argumentoval, že predmetný znalecký posudok považuje za nepreskúmateľný, nakoľko to, že či skutočne došlo ku tlakovým skúškam je „preukázané“ výlučne výpoveďou znalca, bez toho, aby presné údaje ohľadom výsledkov tlakových skúšok boli zaprotokolované v rámci znaleckého posudku, aby sa dal považovať za zákonný dôkaz. Z daného dôvodu, aj v tejto časti napadnutého uznesenia odkazoval súd na dôkazy, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Obvinený považoval odôvodnenie krajského súdu za arbitrárne, až absurdné; nakoľko odvolací súd na strane 20, tretí odsek napadnutého uznesenia uvádza, že pri domovej prehliadke v roku 2018 bola nájdená zbraň, avšak pri prehliadke toho istého objektu - maringotky v roku 2020 odvolaciemu súdu „postačuje“ prehliadka iných priestorov. Úvaha odvolacieho súdu ohľadom nevierohodnosti výpovede svedka X. je podľa obvineného vyslovene absurdná. Nie je podľa neho zrejmé, v čom spočívala účelovosť jeho výpovede, ak iba uviedol, že v predmetnej maringotke prespáva. Pokračoval, že odvolací súd takouto úvahou vznáša dojem, že svedok X. musel mať naštudovaný spisový materiál a zároveň perfektne ovládať Trestný poriadok a tým, že uviedol, že býva v maringotke, tak obvinenému chcel pomôcť tým, že na prehliadku objektu v ktorom býva, je nevyhnutná domová prehliadka, pričom nakoľko vedel, že bola vykonaná len prehliadka iných priestorov a z daného dôvodu, boli všetky dôkazy získané nezákonnou domovou prehliadkou nepoužiteľné ako dôkaz. Túto úvahu načrtol len ako absurditu, nakoľko si obvinený nevie predstaviť v čom mohla spočívať nevierohodnosť výpovede svedka. Odôvodnenie napadnutého uznesenia je v tejto časti nepreskúmateľné a jednoznačne podľa obvineného zakladá dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Podľa obvineného názor odvolacieho súdu na strane 22 druhý odsek napadnutého uznesenia zakladá dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, pretože nesprávne právne posúdil zistené skutkové okolnosti. Pokračoval, že na fotodokumentácii (ktorú odvolací súd považuje za potvrdenie nevierohodnosti výpovede svedka X.) je na fotografii č. 28, na ktorej sa nachádzajú stopy č. 6 a č. 8 posteľ, na ktorej svedok X. spal, avšak na predmetnej posteli sú nahádzané, všetky veci (ktoré tam položili policajti vykonávajúci prehliadku), teda preto je ťažko spozorovateľné, že sa jedná o posteľ. Jedná sa o tú istú posteľ, ktorá je zachytená na fotografii č. 14 z domovej prehliadky z roku 2018, avšak v dôsledku toho, že sa tá posteľ využívala, tak obliečky už nie sú oranžovo-bielej farby, ale sú zblednuté. Vzor povlečenia je totožný, aj keď v dôsledku toho, že tam policajti položili všetky predmety, aby boli ľahšie zachytené na jednej fotografii, je ťažšie spoznatelne, že je to tá istá posteľ, s tými istými obliečkami. Vo vzťahu k tvrdeniu, že policajti nemohli usúdiť, že vstupujú do obydľia obvinený uviedol, že sa jedná opätovne o subjektívnu úvahu súdu, ktorá je preukázateľne vyvrátená svedkom X. a konkrétne jeho výpoveďou na hlavnom pojednávaní vykonanom 20. júna 2023, ako aj tým, že svedok X. bol príslušným vyšetrovateľom, ktorý v roku 2018 podával prokuratúre podnet na predloženie návrhu na vydanie príkazu na vykonanie domovej prehliadky (ktorej sa aj zúčastnil) a rovnako sa zúčastnil aj druhej domovej prehliadky v roku 2020. K tomuto poukázal na časti jeho výpovede na hlavnom pojednávaní, v zmysle ktorých je podľa obvineného preukázané, že orgány činné v trestnom konaní vedeli o tom, že maringotka je obydľím, a že sa jednalo o domovú prehliadku, ktorá však bola účelovo označená ako prehliadka iných priestorov. Doplnil, že svedok X. uviedol, že sa zúčastnil oboch domových prehliadok, avšak žiadosť na vykonanie domovej prehliadky v roku 2020 už nepísal on, ale pravdepodobne doktor O.. V súlade s uvedeným je teda podľa obvineného nesporné, že v roku 2020 došlo k vykonaniu domovej prehliadky bez písomného súhlasu súdu. Dodal, že odvolací súd sa nevenoval jeho argumentácii ohľadom obydľia, a poukázal na skutočnosti (okrem výpovede svedka X.) zmysle ktorých je zrejmé, že 28. septembra 2020 bola vykonaná nezákonná domová prehliadka. V obžalobe na strane 4 posledný odsek je uvedené „Do spisu bola zabezpečená zápisnica o vykonaní domovej prehliadky z vyšetrovania vedeného pod ČVS: ORP-1858/1-VYS-KE-2017 (čl. 142-143 vyšetrovacieho spisu), z ktorej vyplýva, že dňa 13.2.2018 bola vykonaná prehliadka maringotky nachádzajúcej sa na ul. J. v X., ktorej užívateľom bol obvinený, pričom počas tejto prehliadky sa v maringotke žiadne zbrane nenašli. Z uvedeného je teda zrejmé, že k umiestneniu zbraní obvineným do tejto maringotky mohlo dôjsť v období medzi 13.02.2018 až 28.09.2020. Z fotografií, ktoré sú súčasťou zápisnice je pritom zrejmé, že v danom prípade sa jedná o tú istú maringotku, v ktorej boli nájdené zbrane, ktoré sú predmetom obžaloby (čl. 148-152 vyšetrovacieho spisu).“ Obvinený poukázal na komentár k § 122 ods. 5 Trestného zákona ako

aj na ustálenú judikatúru (aj Európskeho súdu pre ľudské práva) a zhrnul, že ochrana domovej slobody sa vzťahuje na tie priestory, ktoré užívateľ využíva na bývanie, t. j. kde má svoju domácnosť a svoje súkromie; rozhodujúcim ukazovateľom je práve spôsob užívania priestorov, nie konštrukcia stavby či iného zariadenia slúžiaceho na ubytovanie.

Na ďalšie preukázanie toho, že orgány činné v trestnom konaní 28. septembra 2020 vykonávali domovú prehliadku poukázal obvinený na samotnú zápisnicu z 28. septembra 2020, najmä na extrémne rozpory medzi originálnou zápisnicou a opisom zápisnice, kde v rámci „originálu“ je podľa neho nesporne uvedené, že sa vykonáva domová prehliadka. Prípadná možná argumentácia vo vzťahu k chybám v písaní, neodkladnosti vykonania prehliadky, resp. nesprávnemu „formuláru“ zápisnice nemôžu byť podľa neho akceptované, nakoľko orgány činné v trestnom konaní mali dostatok času na prípravu, nakoľko príkaz vyšetrovateľa na vykonanie prehliadky bol odsúhlasený prokurátorom 14. septembra 2020, pričom k vykonaniu prehliadky došlo až 28. septembra 2020. Vo vzťahu k vysporiadaniu sa krajským súdom s argumentáciou, že nedošlo k nezákonnému úkonu trestného konania, obvinený uviedol, že prítomnosť nezúčastnenej osoby nemôže osvedčovať zákonnosť prehliadky, uvedená osoba nie je notár, ktorý osvedčuje zákonnosť niektorých úkonov. Zároveň nezúčastnená osoba nie je podľa obvineného zachytená na fotodokumentácii, čiže nie je podľa neho zrejmé, či sa skutočne zúčastnila prehliadky, alebo len podpísala zápisnicu (rovnaké tvrdenie, ako v prípade tvrdenia súdu, ktorý tým, že na fotke nevidel posteľ, tak automaticky maringotku nepovažuje za obydlie). Obvinený poznamenal, že krajský súd ďalej uviedol, že neobstoí jeho argumentácia, že policajti prekročili oprávnenia, nakoľko prehliadka bola smerovaná za účelom drogovej činnosti. Odvolací súd zdôraznil, že prehliadka bola zameraná hlavne na drogovú činnosť, ale bol zvolený postup, že bude zaistené všetko a preto vzhľadom na skutočnosť, že boli nájdené zbrane, tak nemohlo dôjsť k nedovolenému zaisteniu zbraní, pretože policajti v zmysle zákona o Policajnom zbore, konkrétne podľa § 2 ods. 1 písm. b) nemohli počas prehliadky postupovať tak, akoby tam zbrane neboli. K tomu obvinený uviedol, že prehliadka nesmerovala voči zbraniam, čo vyplýva už z poučenia originálu zápisnice. Pokračoval, že už len poučenie, že v objekte sa nachádzajú veci súvisiace s trestnou činnosťou, z nej pochádzajúcich, omamné a psychotropné látky a pod., to je uvedené v originály zápisnice, avšak pri jeho opise už je dopísané slovo za omamné a psychotropné látky, zbrane a pod., to isté platí pri kolonke miesto nálezu, kde v originály je uvedený 1 riadok v časti miesto nálezu, v opise už obsiahlo popísané miesta nálezu. To už sa podľa obvineného javí ako následné legalizovanie opodstatnenosti vykonania prehliadky a zamerania pri prehliadke, keďže primárne sa mali hľadať iba drogy a zo zápisnice vyplýva nejasný pôvod (miesto) zaistenia vecí. Argumentácia ohľadom postupu polície je v rozpore so žiadosťou o príkaz na vykonanie prehliadky, aj so samotným príkazom na vykonanie prehliadky nebytových priestorov (aj keď sa jednalo o domovú prehliadku). Ďalej argumentoval, že nakoľko prehliadka smerovala výlučne voči drogám, tak tým, že sa počas prehliadky našli aj zbrane (voči ktorým prehliadka nesmerovala), tak mal byť vopred poučený v súlade s § 89 ods. 1 Trestného poriadku. Vzhľadom k tomu, že počas prehliadky, kedy sa našli „náhodne objavené veci“ voči ktorým príkaz vykonanie (domovej) prehliadky nesmeroval, tak tým, že nebol poučený v súlade s § 89 ods. 1 Trestného poriadku, tak príslušníci Policajného zboru, ktorí vykonávali prehliadku sa dopustili nezákonného postupu, ktorý má za následok, že náhodne objavené veci - zbrane, sú nezákonným dôkazom, pretože majú povahu plodov otráveného stromu. Odvolací súd uviedol, že policajti podľa § 2 ods. 1, písm. b) zákona o Policajnom zbore nemohli počas prehliadky postupovať tak, akoby tam zbrane neboli, avšak obvinený zdôraznil, že nezákonný postup policajtov nie je možné legalizovať tým, že úlohou Policajného zboru je odhaľovať trestné činy a priestupky a zisťovať ich páchatelov. Vyhodnotením týchto skutočností tak možno podľa neho dospieť k záveru, že dôkaz nebol získaný zákonne podľa osobitného zákona (zákona o Policajnom zbore) a musí byť za danej dôkaznej situácie považovaný za nepoužiteľný dôkaz, so všetkými s tým spojeným dôsledkami.

Ďalej obvinený uviedol, že skutočnosť, že osoba u ktorej sa vykonáva prehliadka podpíše zápisnicu, tak automaticky to spôsobuje zákonnosť úkonu, predovšetkým, ak nie je právne vzdelaná. Takýto právny názor odvolacieho súdu považoval za nepreskúmateľný až absurdný. Poznamenal, že nezákonnosť prehliadky, nesprávne poučenie ohľadom vydania vecí, účelové pozmenenie opisu zápisnice v porovnaní s originálom zápisnice a účelové odkazovanie na podpísanie zápisnice jeho osobou a prítomnosť nezúčastnenej osoby, ktorá má osvedčovať zákonnosť prehliadky, zakladá dovolací dôvod v zmysle §

371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pretože zásadným spôsobom bolo porušené jeho právo na obhajobu.

Pokračoval, že k zaisteniu veci došlo 28. septembra 2020, poukázal na § 199 ods. 1 Trestného poriadku, a uviedol, že v predmetnej trestnej veci bolo uznesenie (ktoré má byť vyhotovené ihneď), vyhotovené 15. decembra 2020 a prokuratúre doručené 21. decembra 2020, teda orgány činné v trestnom konaní si výklad slovného spojenia „vyhotoví ihneď“ vyložili, že uznesenie bolo vyhotovené o tri mesiace, zároveň povinnosť doručenia tohto uznesenia v 48 hodinovej lehote bola rovnako porušená, nakoľko uznesenie bolo prokuratúre doručené až po uplynutí najmenej 120 hodín. Z dôvodu, že uznesenie o začatí trestného stíhania, ktoré má byť vyhotovené ihneď, bolo vyhotovené o tri mesiace, tak mal obvinený za to, že trestné stíhanie bolo od počiatku nezákonné, ak začatie trestného stíhania, resp. vyhotovenie uznesenia o začatí trestného stíhania bolo v rozpore s § 199 ods. 1 Trestného poriadku. Preto mal za to, že v prípade, ak nebolo trestné stíhanie začaté zákonným spôsobom, tak všetky dôkazy zaistené zaistovacím úkonom 28. septembra 2020 majú povahu plodov otráveného stromu a sú preto nepoužiteľné ako dôkaz v konaní. Dodal, že k vykonaniu uvedenej prehliadky došlo o vyše 2 týždne, teda rovnako došlo orgánmi činnými v trestnom konaní k porušeniu § 101 ods. 2 Trestného poriadku.

V ďalšej časti obvinený vo vzťahu k argumentácii, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, zopakoval už vyššie uvedenú argumentáciu, nad rámce toho poukázal na príslušnú judikaturu Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a opätovne konštatoval, že napadnuté rozhodnutie sa zakladá výlučne na dôkazoch zaistených pri domovej prehliadke vykonanej 28. septembra 2020 v obydli - a to maringotke na Magnezitárskej ulici, tak mal za to, že bol preukázateľne naplnený dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku a to, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Na záver dovolania obvinený argumentoval, že skutok nie je trestným činom a to predovšetkým pre absenciu subjektívnej stránky a to úmyselného zavinenia. Pokračoval, že okresný súd odôvodnení uviedol, že jeho úmysel bol daný prinajmenšom v nepriamej forme v zmysle § 15 písm. b) Trestného zákona, teda, že vedel svojím konaním môže porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, resp. bol s tým uzrozumený, pričom podľa obvineného neobstoí argument, že predmetná zbraň nebola zaistená pri domových prehliadkach v roku 2018 a teda sa mohol nazdávať, že zbraň je legálna. Podľa názoru obvineného tam vyjadrený právny názor okresného súdu preukazuje maximálne to, že konal v negatívnom skutkovom omyle, teda, že minimálne od času vykonania prehliadky, kedy ho elitní príslušníci NAKA jednoznačne utvrdili v tom, že predmetná zbraň v žiadnom prípade nie je nelegálna. Najneskôr od tohto momentu, teda od prehliadky vykonanej v roku 2018 je podľa obvineného nesporné, že úmysel držať nelegálnu zbraň nie je daný, nakoľko ak policajti z NAKA (teda nie nejaký policajt z obvodného oddelenia), po prehliadnutí zbrane (ktorá bola mimochodom aj zachytená na fotodokumentácii z predmetnej prehliadky) usúdili, že ju nie je potrebné zaistiť, tak najneskôr od tohto momentu nie je možné mu pričítať úmyselné zavinenie vo forme nepriameho úmyslu a teda, že bol uzrozumený s tým, že môže porušiť právom chránený záujem. Vzhľadom na uvedené preto došlo k dokonaniu trestného činu najneskôr ku dňu prehliadky nebytových priestorov v roku 2018 (aj keď popiera, že predtým mal byť minimálne uzrozumený s tým, že sa jedná o strelnú zbraň podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona). Obvinený zopakoval, že odvolací súd k negatívnemu skutkovému omylu subjektívne „filozofuje“, že k negatívnemu skutkovému omylu by aj došlo, ale muselo by ísť o tú istú zbraň, k čomu však v tomto prípade dôjsť nemalo, keďže nebolo preukázané, že šlo o totožnú zbraň. K tomu opätovne uviedol, že tieto úvahy súdu o odlišných zbraniach neboli preukázané, a uvedený subjektívny názor odvolacieho súdu, ktorý nebol podložený vykonaným dokazovaním má za následok, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. S poukazom na vyššie uvedené podľa obvineného došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, pretože rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Z týchto dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd v zmysle § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil porušenie zákona v príslušných ustanoveniach a v zmysle § 386 ods. 2 Trestného poriadku

napadnuté uznesenie krajského súdu, ako aj rozsudok okresného súdu zrušil a v zmysle § 388 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň v dôsledku skutočnosti, že v čase rozhodovania o podanom dovolaní bude vo výkone trestu, tak požiadal, aby dovolací súd súčasne so zrušením výroku o treste rozhodol väzbe a to tak, že ho prepustí na slobodu.

Prokurátor príslušnej okresnej prokuratúry v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedol, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v tomto konkrétnom prípade neexistuje. Taktiež podľa prokurátora z celého súdneho konania nebolo zistené, aby došlo k vykonaniu dôkazov súdom spôsobom, ktorý je v rozpore so zákonom; celé súdne konanie prebehlo striktne podľa ustanovení trestných kódexov a nedošlo ani v jednom prípade k vykonaniu dôkazu v rozpore so zákonom. Pokračoval, že v predmetnej veci nedošlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu zisteného skutku ani k nesprávnemu použitiu iného hmotnoprávneho ustanovenia. Skutok bol podľa prokurátora v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, pričom vykonaným dokazovaním bolo nepochybne preukázané, že išlo o trestný čin a o trestný čin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. V tomto prípade neboli zisteného žiadne okolnosti vylučujúce protiprávnosť činu, prípadne zániku trestnosti činu. Napokon neboli zisteného žiadne pochybenia súdu pri ukladaní trestu. Prokurátor považoval rozhodnutie súdu vo všetkých jeho výrokoch za správne a zákonné; odôvodnenie tohto rozhodnutia je podľa neho podrobné, náležité a vystihujúce všetky vykonané dôkazy s ich vyhodnotením jednotlivito, ako aj v ich súhrne a sú správne vyvedené závery z takto zabezpečených dôkazov. Vzhľadom na uvedené považoval prokurátor vyššie uvedený rozsudok okresného súdu za správny a zákonný a navrhol rozhodnutie dovolacieho súdu podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Trestného poriadku, potom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až písm. n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných alebo hmotnoprávnych chýb. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Pokiaľ ide o obvinenými označený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, najvyšší súd stabilne judikuje, že právo na obhajobu je potrebné v zmysle tohto dovolacieho dôvodu

chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Trestného poriadku). Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011).

Vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku je potrebné vo všeobecnosti uviesť, že ho možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Nemožno ním napadnúť spôsob hodnotenia dôkazu súdom, keďže nesprávne hodnotenie dôkazu možno napraviť v odvolacom konaní, nie však v konaní o dovolaní. Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Možno opakovane podotknúť, že podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku dôkazy v každom prípade hodnotí súd a prípadný nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov zo strany procesných strán nezakladá žiaden dovolací dôvod.

V tejto súvislosti sa žiada pripomenúť, že Trestný poriadok výslovne ustanovuje, že orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom. Z § 119 ods. 3 Trestného poriadku vyplýva, že dôkazným prostriedkom je procesný úkon, pomocou ktorého orgán činný v trestnom konaní alebo súd získava poznatky dôležité na objasnenie veci. Dôkazom je priamy poznatok alebo výsledok činnosti orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu, ktorý získal pomocou dôkazného prostriedku a slúži na objasnenie skutočností, ktoré sú predmetom dokazovania. Podmienkou, aby dôkazom mohlo byť naozaj „všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci“, je, aby išlo o dôkazy získané zákonným spôsobom. Za zákonný spôsob získania dôkazu z dôkazných prostriedkov v zmysle § 119 ods. 3 Trestného poriadku („z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona“) treba podľa judikatúry považovať jednak splnenie formálnych (procesných) podmienok, vyžadovaných Trestným poriadkom alebo iným osobitným zákonom na vykonanie konkrétneho dôkazu, a jednak splnenie materiálnych (obsahových) podmienok, t. j. aby úkon, použitý dôkazný prostriedok na vykonanie, resp. získanie dôkazu, bol zameraný na zistenie tých skutočností, na ktoré zameraný a použitý môže byť (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 38/2003-I, a ZSP 74/2006). Zároveň netreba opomenúť aj § 119 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorého strana môže dôkaz obstať alebo dať návrh na jeho vykonanie, avšak sama ho vykonať nemôže. Predmetná činnosť náleží len orgánom činným v trestnom konaní, prípadne súdu.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať len v takých prípadoch, keď zistené porušenie zákona svojou povahou a závažnosťou zodpovedá porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov tak môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda vtedy, ak odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 24/2020-I).

Pokiaľ ide o vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku, treba zároveň dodať, že ak dovolateľmi tvrdená nezákonnosť dôkazov spočíva v zásadnom porušení práva obvinených na obhajobu, ku ktorému malo dôjsť pri jeho získaní alebo vykonaní, takto vecne vymedzená chyba zodpovedá (v prípade jej preukázania) iba dovolaciemu dôvodu podľa § 371

ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, ktorý je v tomto prípade vo vzťahu k dôvodu dovolania podľa písmena c) tohto ustanovenia v pomere špeciality. Pritom platí, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené podľa § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012-I). Povedané inými slovami, pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

K argumentácii obvineného, že rozhodnutie okresného súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, predovšetkým preto, že orgány činné v trestnom konaní vykonali 28. septembra 2020 domovú prehliadku bez predchádzajúceho súhlasu súdu, najvyšší súd poukazuje na spisový materiál, z ktorého vyplýva, že vykonaniu prehliadky iných priestorov a pozemkov (28. septembra 2020) predchádzalo (14. septembra 2024) vydanie príkazu na prehliadku iných priestorov a pozemkov (č. l. 2 - 3) vyšetrovateľom so súhlasom prokurátora z toho istého dňa, s tým, že bude realizovaná v závislosti od operatívnej situácie medzi 14. septembrom 2020 a 10. októbrom 2020 (vrátane). Zo zápisnice o vykonaní predmetnej prehliadky (č. l. 4 - 17) rovnako vyplýva, že k výkonu prehliadky bola pribratá podľa § 105 ods. 2 Trestného poriadku na veci nezúčastnená osoba A. R..

Okresný súd, s ktorého argumentáciou sa krajský súd stotožnil a následne ju zopakoval, v odôvodnení rozsudku uviedol, že hoci príkaz na prehliadku iných priestorov a pozemkov zo 14. septembra 2020 nezmieňuje, že by sa v priestoroch mali nachádzať zbrane držané bez povolenia, vo vzťahu k omamným a psychotropným látkam dostatočne jasne odôvodňuje nevyhnutnosť vykonania takéhoto úkonu (vrátane ich zaistenia, ako uviedol krajský súd) a aké skutočnosti k tomuto úkonu viedli. Podľa názoru okresného súdu zápisnica, zachytávajúca priebeh tohto úkonu spĺňa nevyhnutné zákonné náležitosti a prípadné formálne nedostatky, resp. drobné rozdiely medzi verziou písanou rukou a prepisom nie sú natoľko závažnými nedostatkami, aby spôsobili nezákonnosť alebo procesnú nepoužiteľnosť tohto dôkazného prostriedku. Zápisnica taktiež obsahuje poučenie o právach obvineného (predovšetkým právo vec nevydať rešpektujúc zásadu zákazu sebainkriminácie) v dostatočnom rozsahu. Uvedené závery podporuje aj postoj obvineného, ktorý zápisnicu o vykonaní prehliadky iných priestorov dobrovoľne podpísal (č. l. 4) a taktiež žiadnym spôsobom nespochybňuje jeho dobrovoľnosť vydania vecí a v rámci svojho vyjadrenia na hlavnom pojednávaní 20 júna 2023 (č. l. 258) dokonca uviedol, že veci vydal bez toho aby si to vyšetrovatelia pýtali, keďže si myslel, že o nič nejde.

Vo vzťahu k argumentu obvineného, že predmetné zbrane neboli zaistené pri prehliadke realizovanej 13. februára 2018 (zachytenej na zápisnici o vykonaní domovej prehliadky zo spisu Okresného súdu Košice II sp. zn. 2T/30/2018) okresný súd uviedol, že postup pri domovej prehliadke v roku 2018 a v roku 2020 dostatočne zreteľne objasnil svedok X., ktorý uviedol, že pri domovej prehliadke v roku 2018 boli hľadané primárne drogy a iné látky a ďalšie veci súvisiace s touto trestnou činnosťou ako mobilné telefóny, finančná hotovosť a ďalšie prostriedky, ktoré by boli v súvislosti s drogovou trestnou činnosťou, zatiaľ čo pri prehliadke iných priestorov v roku 2020 bol obvinený podozrivý z účasti na organizovanej trestnej činnosti zameranej hlavne na drogovú trestnú činnosť, a teda bol zvolený postup, že bude zaisťované všetko, čo môže pochádzať z organizovanej trestnej činnosti alebo na ňu slúžiť. Krajský súd k uvedenému uviedol, že drogová trestná činnosť a nedovolené ozbrojovanie sú v oboch prípadoch zločinom, a preto vzhľadom na skutočnosť, že pri kontrole maringotky boli nájdené zbrane, v žiadnom prípade teda nedošlo k nedovolenému zaisteniu zbraní, nakoľko policajti v zmysle zákona o Policajnom zbore, z. č. 171/1993 Z. z., v aktuálnom znení, konkrétne ustanovenie § 2 ods. 1 písm. b) nemohli na podklade výsledkov vykonanej prehliadky postupovať tak, akoby tam žiadne zbrane neboli.

V tejto súvislosti pre úplnosť možno dodať, že v čase vykonania predmetnej prehliadky účinné znenie § 101 ods. 1 Trestného poriadku znelo nasledovne: „Prehliadku iných priestorov alebo prehliadku pozemku je oprávnený nariadiť predseda senátu, pred začatím trestného stíhania alebo v prípravnom konaní prokurátor alebo s jeho súhlasom policajt. Príkaz musí byť vydaný písomne a musí byť

odôvodnený. Doručí sa vlastníkovi alebo užívateľovi priestorov alebo pozemku, alebo jeho zamestnancovi pri prehliadke, a ak to nie je možné, najneskôr do 24 hodín po odpadnutí prekážky, ktorá bránila doručeniu.“ Možno konštatovať, že prehliadka iných priestorov a pozemkov 28. septembra 2020 bola vykonaná na podklade príkazu vyšetrovateľa so súhlasom prokurátora, bola pri jej vykonaní prítomná nezúčastnená osoba, teda bola realizovaná zákonným spôsobom.

Z uvedeného vyplýva, že pri výkone prehliadky iných priestorov a pozemkov boli zachované jednak práva obvineného, ako aj zákonný postup v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a nemožno konštatovať nezákonnosť získania dôkazov.

Pokiaľ ide o námietku obvineného, že trestné stíhanie nebolo začaté zákonným spôsobom nakoľko uznesenie o začatí trestného stíhania nebolo vyhotovené ihneď po vykonaní prehliadky iných priestorov a pozemkov 28. septembra 2020, ale až 15. decembra 2020, najvyšší súd najprv vo všeobecnosti uvádza, že vydaním uznesenia sa rozumie jeho vyhotovenie policajtom alebo prokurátorom v písomnej podobe; takže trestné stíhanie začína momentom vyhotovenia uznesenia o začatí trestného stíhania. Avšak podľa dikcie tretej vety § 199 ods. 1 Trestného poriadku to však neplatí, ak hrozí nebezpečenstvo z omeškania, kedy začne policajt trestné stíhanie vykonaním zaisťovacieho úkonu, neopakovateľného úkonu alebo neodkladného úkonu. Povedané inými slovami, trestné stíhanie možno začať vykonaním zaisťovacieho úkonu jedine v prípade, keď vzhľadom na nebezpečenstvo jeho zmarenia alebo zničenia dôkazu, ktorý má byť zaistený, neznesie vykonanie tohto úkonu odklad na čas, kým sa začne trestné stíhanie vydaním uznesenia (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 8/2017) Zaisťovacími úkonmi sa rozumie tie úkony upravené v štvrtej hlave prvej časti Trestného poriadku, ktorými sa pre účely trestného konania zaisťujú osoby alebo veci, u ktorých z povahy veci vyplýva, že môžu byť využiteľné pre účely začatia trestného stíhania, medzi ktoré patrí aj prehliadka iných priestorov a pozemkov podľa § 101 Trestného poriadku aká bola v posudzovanej veci vykonaná.

V nadväznosti na vyššie uvedené dovolací súd odkazuje na argumentáciu krajského súdu, ktorý sa vysporiadal s predmetnou námietkou obvineného a poukázal na tretiu vetu § 199 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorej zaistením zbraní bolo vo veci začaté trestné stíhanie, pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa ustanovenia § 294 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, tak ako to je zrejmé aj z uznesenia vyšetrovateľa z 15. decembra 2020 - vid' č. I. 65 vyšetrovacieho spisu. Následne bolo 1. apríla 2021 podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku obvinenému vznesené obvinenie pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa ustanovenia § 294 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona - vid' č. I. 66 vyšetrovacieho spisu, a to pre skutky tak ako sú uvedené v tomto uznesení a následne bola na obvineného podaná obžaloba. Najvyšší súd sa stotožnil s konštatovaním krajského súdu, že všetky tieto úkony trestného konania boli vykonané v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku platnými v tej dobe.

V súvislosti s námietkou obvineného, ktorá sa týkala odmietnutia návrhov na vykonanie dôkazov dovolací súd odkazuje na argumentáciu okresného súdu, že za takejto dôkaznej situácie, kedy výpovede svedkov X. a Q., ako aj výpovede obvineného v spojení so zápisnicami o vykonaných domových prehliadkach, resp. prehliadke iných priestorov, dostatočne jasne osvedčujú priebeh týchto prehliadok, sa preto okresnému súdu zdal výsluch ďalších osôb prítomných pri domových prehliadkach, resp. prehliadke iných priestorov ako nadbytočný, preto okresný súd tieto návrhy obhajoby odmietol. Najvyšší súd sa stotožnil s argumentáciou krajského súdu, že v žiadnom prípade neobstojí ani argumentácia obvineného, že mu v konaní pred súdom bolo upreté právo vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom s dôrazom, aby mu nebola daná možnosť nazrieť do listinného dôkazu, obsahom ktorého súd vykonával dôkaz. Vo vzťahu k tomu krajský súd poznamenal, že zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 8. augusta 2023 na č. I. 279, č. I. 280 je nepochybne zrejmé, že obvinenému bola daná možnosť v zmysle § 269 Trestného poriadku nazrieť do vykonávaných listinných dôkazov, čo obvinený nevyužil a z č. I. 281 je nepochybne zrejmé, že obhajca obvineného a prokurátor intervenujúci na hlavnom pojednávaní, využili zákonné právo a nazreli do trestného spisu.

Len samotná nespokojnosť obvineného s rozsahom vykonaných dôkazov nie je dôvod na podanie

dovolania. Za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom nemožno ani považovať nespokojnosť obvineného s rozsahom vykonaného dokazovania, resp. jeho nespokojnosť s tým, že nebolo vyhovieť jeho návrhu na vykonanie dokazovania, ak súd takýto postup dostatočne a vecne správne odôvodnil. Súd vykonávajúci dokazovanie vo veci nie je totiž čo do rozsahu dokazovania viazaný návrhmi strán ani ich názormi. Je výlučne na jeho zvážení, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila. Rovnako v zmysle uvedeného súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu strany na doplnenie dokazovania. Vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv a želaní obvineného teda nepredstavuje zásadné porušenie práva na obhajobu. Iný než uvedený výklad by, napokon, viedol k tomu, že vykonané dôkazy by bolo nevyhnutné hodnotiť v prospech obvineného a súčasne by odporoval viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom vyplývajúcej zo zásady, že účelom dovolacieho konania (s výnimkou dovolania podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) je posudzovanie právnych otázok a nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (rozhodnutia zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011 a 14/2015, uznesenie najvyššieho súdu z 1. decembra 2020, sp. zn. 6 Tdo 65/2019, uznesenie najvyššieho súdu z 22. novembra 2012, sp. zn. 5 Tdo 71/2012).

Obvinený namietal odôvodnenia rozhodnutí súdov, k čomu najvyšší súd uvádza, že nedostatok odôvodnenia rozhodnutia súdu sám osebe nie je dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorý predpokladá porušenie práva na obhajobu len v procesnoprávnom význame a nezahŕňa prípady nedostatku odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05) (primerane pozri napr. nález z 19. novembra 2019, I. ÚS 218/2019).

Je potrebné taktiež zdôrazniť, že trestné konanie sa posudzuje komplexne ako jeden celok a nie je možné z hľadiska zachovania práv obvineného hodnotiť len niektoré parciálne, jednotlivo extrahované úkony, resp. postupy a na základe nich konštatovať zásadné porušenie jeho obhajobných práv. Najvyšší súd však z obsahu rozsudku okresného súdu, ako ani uznesenia krajského súdu nezistil žiadne skutočnosti svedčiace o tom, že by v priebehu konania na súdoch nižšieho stupňa došlo k porušeniu práva obvineného na obhajobu. Naopak, jeho právo na obhajobu bolo v priebehu trestného konania v plnom rozsahu zachované, pričom obvinený mal možnosť zúčastňovať sa hlavných pojednávaní (ako aj verejného zasadnutia) a uplatňovať svoje práva, či už osobne, alebo prostredníctvom obhajcu, pričom toto svoje právo v priebehu konania aj aktívne využíval.

Ďalej je potrebné uviesť, že pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, hodnotí najvyšší súd skutkový stav len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Predmetom tohto dovolacieho dôvodu tak môže byť len nesprávne právne posúdenie v skutkovej vete rozhodnutia ustáleného skutku, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť (pozri tiež rozhodnutie najvyššieho súdu a stanovisko jeho trestnoprávneho kolégia zverejnené v Zbierke pod č. 47/2008 a 3/2011).

V rámci tohto dovolacieho dôvodu rovnako nemožno účinne namietat ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu, keďže aj to by

odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom, ktorá je výslovne zakotvená v § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku a ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania iniciovaného obvineným alebo generálnym prokurátorom (§ 369 ods. 2 Trestného poriadku) je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. Námietky skutkovej povahy sú pritom uplatniteľné len v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorý je oprávnený použiť iba minister spravodlivosti. Dovolací súd sa preto s týmto okruhom námiatok obvineného nemohol zaoberať (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011 a 14/2015).

Najvyšší súd (ako jeho judikatúra už chronicky zdôrazňuje) teda v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len posúdi, či skutok zistený súdom zodpovedá použitej právnej kvalifikácii (všetkým jej znakom). Nevstupuje do procesu hodnotenia dôkazov, teda dôkazy nehodnotí ani nepreskúmava správnosť úvah skôr vo veci konajúcich súdov pri hodnotení dôkazov.

V kontexte týchto všeobecných východísk najvyšší súd k posudzovanej veci uvádza, že súdy oboch stupňov v odôvodnení ich rozhodnutí, na ktoré najvyšší súd odkazuje, zohľadniac jednotlivé námietky, ktoré obvinený v podanom dovolaní v podstate iba opakuje, rozviedli, akými úvahami sa spravovali pri hodnotení dôkazov preukazujúcich nimi ustálené skutkové zistenia a prečo obhajobe obvineného neuverili. Okresný súd skonštatoval, že v rámci dokazovania pred súdom bolo predovšetkým z výpovedí svedkov X., X., ale aj z vlastnej výpovede obvineného a jeho vyjadrení sa k vykonaným dôkazom, no najmä na podklade v spise sa nachádzajúcich listinných dôkazov, konkrétne zápisnice o vykonaní prehliadky iných priestorov a pozemkov z 28. septembra 2020 a znaleckého posudku ČES: PPZ-KEU-KE-EXP-2020/2382 bolo preukázané, že k skutku č. 2, ako takému v zmysle popísaného skutkového deja v obžalobe došlo. V konečnom dôsledku ani sám obvinený nikdy nepopieral, že by predmetnú zbraň mal vo svojom vlastníctve a faktickej držbe.

V súvislosti s argumentáciou obvineného, že konal v negatívnom skutkovom omyle, najvyšší súd vo všeobecnosti uvádza, že pokiaľ ide o tzv. negatívny skutkový omyl, t. j. páchatel' nevedel o niektorej skutočnosti vyžadovanej pre naplnenie znakov uvedených v zákone, je tým vylúčená jeho vedomosť a tým aj jeho zodpovednosť za úmyselný trestný čin, resp. za trestný čin spáchaný z vedomej nebanlivosti (primerane R 60/1993). V posudzovanom prípade však nejde o uvedenú situáciu, nakoľko ako uviedol okresný súd, úmysel obvineného bol daný prinajmenšom v nepriamej forme v zmysle § 15 písm. b) Trestného zákona, teda obvinený vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozumený. Obvinený je podľa vlastného vyjadrenia dlhoročným zberateľom zbraní a teda mal povinnosť vynaložiť náležitú opatrnosť pri ich nadobúdaní a overiť si o aký druh zbrane sa jedná, či podlieha prihlasovacej povinnosti, resp. či nebola nedovoleným spôsobom pozmenená. O viac než len priemerných znalostiach ohľadom zbraní svedčia aj skutočnosti zmienené v záverečnej reči obvineného (č. l. 285), kedy obvinený uviedol, že po zmene zákona si bol dať zaevidovať zbrane a k nejakým zbraniam má aj platný preukaz. V tomto kontexte podľa okresného súdu neobstojí ani argument, že predmetná zbraň nebola zaistená pri domových prehliadkach v roku 2018, a teda obvinený sa nazdával, že jej držba je legálna. Ako už bolo vysvetlené vyššie, vyhodnotenie dôležitosti zaistenia konkrétnej veci počas domovej prehliadky patrí orgánu činnému v trestnom konaní. Postup, kedy orgány činné v trestnom konaní nezaistili predmetnú zbraň síce mohol u obvineného vyvolať falošný pocit istoty, že táto zbraň nie je predmetom záujmu orgánov činných v trestnom konaní, avšak to v žiadnom prípade nekonvaliduje držbu takejto zbrane, ak je protizákonná. Krajský súd sa rovnako vyjadril k uvedenej argumentácii obvineného, na ktorú najvyšší súd odkazuje (str. 20-21), ktorý ku skutočnosti, že sa jedná o dva rozdielne revolyvery zdôraznil, že je to zrejme už z bežného porovnania oboch zbraní, vid' dĺžka hlavne, ako aj farba hlavne a bubienka, tvar pažby a predovšetkým poistka pod ktorou je veľké písmeno „F“ vrátane ďalších znakov - (fotografia č. 48 trestného spisu Okresného súdu Košice II sp. zn. K2-2T/30/2018, č. l. 129), ktorý revolver sa v žiadnom prípade nezodpovedá s revolverom zaisteným v teraz posudzovanej trestnej veci - (viď fotodokumentácia k zápisnici o vykonaní prehliadky iných priestorov alebo pozemkov č. l. 30, zbraň č. 22, ktorý je v znaleckom posudku označený ako predmet č.13A, - (č. l. 54 p.v. v teraz posudzovanej trestnej veci). V tomto smere odvolací súd argumentáciu obvineného v tomto smere vyhodnotil ako

nekorektnú a robenú v snahe zabezpečiť si beztretnosť cez tzv. negatívny skutkový omyl, k čomu by skutočne bolo došlo, ak by sa bolo jednalo stále o tú istú a tú jednu zbraň, čo ale preukázané nebolo.

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k záveru, že v posudzovanej veci dôvody dovolania nie sú zjavne splnené, a preto dovolanie obvineného Z. X. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.